

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 421/06-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. decembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť C. K., B., ktorou namieta postup Sociálnej poisťovne, ústredie, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, v konaní o žiadosti o invalidný dôchodok, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť C. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2006 doručená sťažnosť C. K., B. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta postup Sociálnej poisťovne, ústredie, Ul. 29. augusta 8, Bratislava (ďalej len „Sociálna poisťovňa, ústredie“), v konaní o žiadosti o invalidný dôchodok. V odôvodnení sťažnosti sťažovateľka namieta porušenie svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v júli 2006 podala žiadosť o predčasný starobný dôchodok, pretože Sociálna poisťovňa, ústredie, nekoná vo veci jej žiadosti o invalidný dôchodok. K sťažnosti priložila žiadosť o predčasný starobný dôchodok z 26. júna 2006 adresovanú Sociálnej poisťovni, Záhradnícka 31, Bratislava a uznesenie

Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 31/05-30 z 20. septembra 2006 o zamietnutí žaloby o uloženie povinnosti Sociálnej poisťovni, ústredie, konať a rozhodnúť o žiadosti sťažovateľky o invalidný dôchodok.

Z predloženého uznesenia krajského súdu vyplýva, že Sociálna poisťovňa, ústredie, rozhodnutím č. 5060121490 zo 16. januára 2004 zamietla žiadosť sťažovateľky o invalidný dôchodok z 28. novembra 2003 a na základe posúdenia zdravotného stavu sťažovateľky jej bol priznaný čiastočný invalidný dôchodok. Krajský súd rozsudkom č. k. 6 Sd 103/04-20 z 8. septembra 2004 uvedené rozhodnutie potvrdil. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu odvolanie, na podklade ktorého Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 3 So 225/2004 zo 16. augusta 2004 napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Krajský súd rozsudkom zo 17. mája 2006 opätovne potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie, č. 5060121490 zo 16. januára 2004. Sťažovateľka sa proti rozsudku odvolala.

Ústavný súd na najvyššom súde zistil, že o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku sp. zn. 6 Sd 103/2004 zo 17. mája 2006 je vedené konanie pod sp. zn. 6 So 105/2006 a najvyšší súd do prerokovania sťažnosti ústavným súdom vo veci nerozhodol.

Sťažovateľka od ústavného súdu žiada, aby ústavný súd *„prikázal vo veci konať a dal povinnosť Sociálnej poisťovni, aby v tejto veci rozhodli, keďže som to opakovane a naliehavo žiadala, porušil každý z týchto orgánov keďže ani jeden o tejto veci čo sa týka aj o predčasný dôchodok do dnešného dňa nerozhodol“* a priznal jej finančné zadosťučinenie.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 70/00, II. ÚS 190/05).

Sťažovateľka označila v sťažnosti za porušovateľa svojich práv Sociálnu poisťovňu, ústredie. Z predloženého uznesenia krajského súdu č. k. 2 S 31/05-30 z 20. septembra 2006 vyplýva, že Sociálna poisťovňa, ústredie, rozhodnutím č. 5060121490 zo 16. januára 2004 žiadosť sťažovateľky o invalidný dôchodok zamietla a na základe podaných opravných prostriedkov vo veci následne konal krajský súd a najvyšší súd. V súčasnosti je vec predložená na najvyššom súde na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu zo 17. mája 2006.

V čase podania sťažnosti ústavnému súde Sociálna poisťovňa, ústredie, už vo veci sťažovateľkinej žiadosti o invalidný dôchodok nekonala, nemohla teda ani ovplyvniť rýchlosť rozhodovania v tejto veci, a teda ani žiadnym ústavne relevantným spôsobom zasiahnuť do práva sťažovateľky na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd sťažnosť preto odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na vyššie uvedené, ústavný súd nevyzýval sťažovateľku na doplnenie sťažnosti a sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. decembra 2006